

Systemet tværtimod i det lange Løb ved at hemme Produktionen og svække Ansvarsfølelsen hos den enkelte Borger bidrager til at udskyde det Tidspunkt, da det rette Forhold atter indtræder mellem Frembringelse og Forbrug, saaledes at normale Tilstande vender tilbage. Jeg kan for mit Vedkommende sige, at jeg deler den Opfattelse og ønsker at handle efter den, men saa længe den almindelige Dyrtid varer, uden at der spores nogen Nedgang i Prisen paa de vigtigste Livsforbrødenheder — og vi har i det Pristal, der er fremkommet, set, at en saadan Nedgang ikke er at spore —, er der Anledning til, at der for Rugbrødet, dette Levnedsmiddel, som her i Landet er det mest uundværlige, det Levnedsmiddel, der er mest blottet for enhver Karakter af Luksus, det Levnedsmiddel, hvoraf Forbruget netop paa Grund af dets Uundværlighed ligger fast, uden Hensyn til Prisbillighed, fordi alle skal have det og ingen bruger mere eller mindre deraf, hvad enten det bliver billigt eller dyrt —, saa er der Grund til, at der for dette Næringsmiddel gøres en Undtagelse, saaledes at der, i Overensstemmelse med hvad alle Partier i Rigsdagen hidtil har været enige om, ogsaa i det kommende Aar foretages en væsentlig Reduktion af Forbrugerprisen gennem særlige Bestemmelser.

I de her nævnte almindelige Forhold ligger efter min Opfattelse Grunden til, at det vil være nødvendigt atter i Aar, ligesom det er sket i 6 Aar, ved særlige Bestemmelser at fastsætte en Kornordning, der sikrer Befolkningen Brød til overkommelige Priser, og jeg haaber, at alle Partier i Aar, som det er sket tidligere, vil give deres Medvirkning til, at en saadan Ordning tilvejebringes.

Vedrørende Forslagets Enkeltheder skal jeg tillade mig at henvise til de trykte Bemærkninger, der ledsager det, og her indskrænke mig til en kort Motivering af de vigtigste Bestemmelser.

Som allerede berørt indeholder Forslaget et Paabud om Aflevering af hele Avlen af Hvede og Rug med Undtagelse af Saasød og Frarensning. Til denne Afleveringspligt knytter sig en Afleveringspris, og denne er i Forslaget ansat baade for Hvede og Rug til 43 Kr., stigende i Løbet af Vintermaanederne til 44 Kr. med et Tillæg eller Fradrag efter Kornets Kvalitet. Hvorvidt den Prisansættelse, her er bragt i Forslag, er passende og rimelig, kan der selvfølgelig være delte Meninger om, og ganske særlig vil Opfattelsen heraf natur-

ligvis være afhængig af, hvilke Principper man i saa Henseende gaar ud fra. Som anført i Bemærkningerne bygger Lovforslaget paa den Grundbetragtning, som er angivet i Landboforeningernes Indstilling, der ledsager Forslaget, og som i Virkeligheden ogsaa finder Udtryk i Husmandsforeningernes Ønske om at faa Adgang til Ombytning, den Grundbetragtning nemlig, at det afleverede Brødkorn skal betales med saadanne Priser, at Erstatning med andet Korn eller med Foderstoffer af tilsvarende Foderværdi muliggøres uden Udgift for Jordbrugerne. Det er et Princip, som ikke er nyt, og som vil være ærede Medlemmer vel bekendt. Gennem alle Krigsaarene har det overvejende Flertal af Landmændene her i Landet fundet det rimeligt, at Brødkornet blev afleveret fuldt ud, til Sikkerhed for Befolkningens Forsyning, og at det blev afleveret til Foderkornspriser, og der har ikke i de mange og trange Forhandlinger, som i tidligere Aar har været førte om Kornlovene, fra Landmændenes eller Landbrugets Organisationers Side været fremsat Ønske om, at Landbruget skulde have Fordelen af den ved Verdenskrigen fremkaldte Nødsituation ved, i Modsætning til hvad der var det normale før Krigen, at kunne indkassere en højere Pris for Brødkorn. Jeg mener at have Lov til at sige, at det danske Landbrug, maaske i Modsætning til andre Erhverv, ved straks ved Krigens Begyndelse at erklære sig villigt til at give Afkald paa enhver Konjunkturgevinst paa Brødkorn har indtaget et Standpunkt, det i høj Grad har Ære af, ikke mindst naar man drager en Sammenligning med andre Lande, hvor man har maattet lade Brødkornspriserne følge med Verdensmarkedets Priser eller endog ved Fastsættelse af høje Minimalpriser, i Modsætning til lave Maksimalpriser hos os, har maattet anspore Landmændene til øget Dyrkning af Brødkorn.

Saa meget mere forekommer det mig, at det danske Landbrug kunde have fortjent Anerkendelse for den Stilling, det har indtaget med Hensyn til Brødkornsforsyningen, som det uden Hensyn til den lidet velovervejede og ret ansvarløse Mistænkeliggørelse, det har været Genstand for fra visse Kredse, og uden Hensyn til, at dette Landbrugets rimelige og beskedne Krav om passende Ombytningspriser endnu ikke i noget af de 6 Aar, der er forløbet siden Krigens Udbrud, er blevet opfyldt — i Stedet for en Ombytningspris har Landbruget i 6 Aar faaet en Straffeprijs for